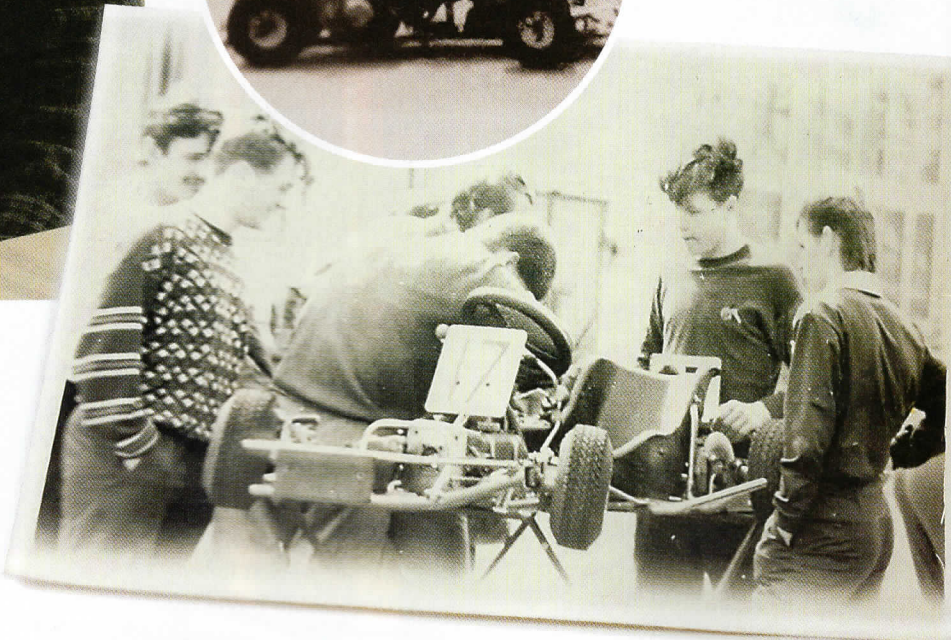

Ginklų meistras Gintaras Juknevičius

Tekstas: KATARYNA ŠTERNA

Žmogus, didžiąją dalį gyvenimo skyręs sportui, medžioklei ir šeimai, niekada neatsisakantis iššūkių, visuomet viską tyrinėjantis iki smulkiausio niuanso. Žmogus, visuomet turintis programą *maximum* – ginklų meistras Gintaras Juknevičius.

GERIAUSIAS GINKLAMEISTRYS. Šio termino nesugalvojau pats. Žmonės tiesiog ateina ir taip sako, bet pats savęs pavadinti ginklų meistru, žinoma, negaliu. Lietuvoje yra daug šios srities dirbtuvių ir įmonių. Kasmet mus visus tikrina valstybinė ginklų fondo organizacija, apžvelgianti dokumentaciją, kontroliuojanti, kiek ginklų taisykla, kas ir kaip vyksta. Tai jie sako, kad aš ir mūsų dirbtuvė (*Oksalis*) esame šios srities lyderiai. Mes iš tiesų turime daug klientų. Mano telefonas skamba apie 120 kartų per dieną, gerai išsimiegoti pavyksta retai. Paprastai, kai jaučiu, kad jėgos yra ant išsekimo ribos, išvažiuoju kur nors: į varžybas, medžioklę ar tiesiog pailsėti, kad pabūčiau toliau nuo darbo ir pagaliau kaip reikiant išsimiegočiau.

Daugiausia dirbu su metalu – vamzdžiais, optikos montavimu, mechanine dalimi. Visus darbus, susijusius su buožėmis, atlieka mano sūnus. Jam dabar devyniolika. Kartu dirbame jau gana seniai.

Prisijungė ir jaunėlis, bet jis dabar mokosi dvyliktoje klasėje.

VISKO PAGRINDAS. Nuo ankstyvos vaikystės užsiimu kartingu. Visas mano gyvenimas buvo susijęs su automobiliais. Būdamas aštuoniolikos dalyvavau varžybose ir medžioklė ar ginklais anksčiau pernelyg nesidomėjau. Automobilų sportas yra toks, kad jeigu ko nors iki galo nepadarei, finišo nepasieksi ir varžybų nebaigsi. Nuo tada manau, kad technika turi būti visiškai tvarkinga. Neleistina, kad dėl ginklo kaltės žmogui nepavyktų iššauti ir medžioklė sugriūtų. Tik žmogiška klaida gali būti to priežastis. Pavyzdžiui, medžioklė Afrikoje kainuoja didžiulius pinigus, kelias tolimas ir sunkus, ir negalima leisti, kad ginklas medžiotoją apviltų. Šiuo principu vadovavausi, kai pradėjau dirbti su ginklais, ir laikiausi jo visus šešiolika metų, kai dirbu *Oksalyje*.

Negimiau Vilniuje, mano gimtasis miestas yra Jurbarkas, kuriame visi vienas kitą pažįsta. Kadais mano žmona nusprendė, kad reikia persikelti į sostinę. „Antraip mes čia numirsime“, – sakė ji. Žmona buvo pasirengusi vykti į Vilnių ir ieškoti darbo, kad paskui galėtų ten atsivežti visą šeimą. Pasakiau, kad taip tikrai nebus. Norėjau pats nuvažiuoti pirmas ir įsikurti naujojoje vietoje. Tuo metu nieko neplanavau. Gatvėje netyčia sutikau pažįstamą iš *Oksalio*. Jis pasiūlė dirbti firmoje. Jis tuomet manęs paklausė, ar moku angliškai. Atsakiau, kad moku, tik rankos greitai pavargsta... Iš pradžių maniau, kad dirbsiu parduotuvėje asistentu. Tačiau pasirodė, kad būsiu ginklų meistras. Pasakiau: „Tu šaipaisi, ar ne? Niekada gyvenime nelaikiau rankose ginklo ir nieko apie juos nežinau! Net kariuomenėje netarnavau!“ Vis dėlto jis mane įkalbėjo. Pasakė,

Gyvenime stengiuosi išnaudoti visas galimybes. Iš smalsumo tapau medžiotoju.

kad mano žinių apie automobilius ir šaltkalvio darbą pradžia pakaks. Visą gyvenimą dirbau su mašinomis, pats remontavau savo varžybų gokartus, gaminau jiems detales. Darbas su metalu man nebuvo svetimas. Pasirodė, kad ginklų taisymas pernelg nuo to nesiskiria. Čia galioja tie patys principai, tik ginkle nėra tūkstančio detalių kaip automobilyje. Žmona labai abejojo, jai atrodė, kad tai pavojingas darbas, bet nusprendžiau pamėginti.

Atvykau į Vilnių. Pirmą kartą man patikėjo naujojoje darbovietėje, buvo remontuoti dujinius pistoletus. Buvo brokuota ištisa partija. Taip atsidūriau *Oksalio* dirbtuvėje su bananų dėže, pilna taisytinų dujinių pistoletų. Atėjau tuščiomis rankomis. Apžiūrėjau ginklus, užsukau į artimiausią parduotuvę, nusipirkau keletą atsuktuvų ir ėmiausi darbo. Per dieną supratau, kur bėda, ir pistoletus sutvarkiau. Iš visų penkiasdešimties tik kelių nepavyko pataisyti, nes kažkokios jų detalės buvo tiesiog sulūžusios, o atsarginių nebuvo. Dirbtuvėje vis dar stovi tas stiklinis stalas, ant kurio taisiau savo pirmuosius pistoletus. Iš tos pradinės dirbtuvės išaugo keletas *Oksalio* veiklos sričių: ginklų remontas, sandėliavimas ir nuoma. Per mėnesį suremontuojame apie 30–50, priaudome apie 20–25 ginklus. Dabar Vilniuje turime ir labai gerą šaudyklą.

VISKAS TURI BŪTI TOBULA. Vienas klausimas man nedavė ramybės. Niekada negalėjau suprasti, kaip galima įsigyti ginklą, pavyzdžiui, *Sauer*, kainuojantį 1500 eurų, laikiklius už 500–600 eurų, optiką irgi už maždaug 1500, o dar reikia gaminti tarpines taikikliui pritaikyti. Kiti juokauja, kad žvėris juk didelis, pro šalį nepraeis. Kas čia per požiūris? Nusprendžiau pažiūrėti į viską iš kitos pusės ir pakėliau kokybės kartelę. Kol manęs nebuvo, visiems dirbti buvo lengviau!

Pradėjau domėtis, kokį tikslumą užtikrina ginklų gamintojas, kaip ginklas turi

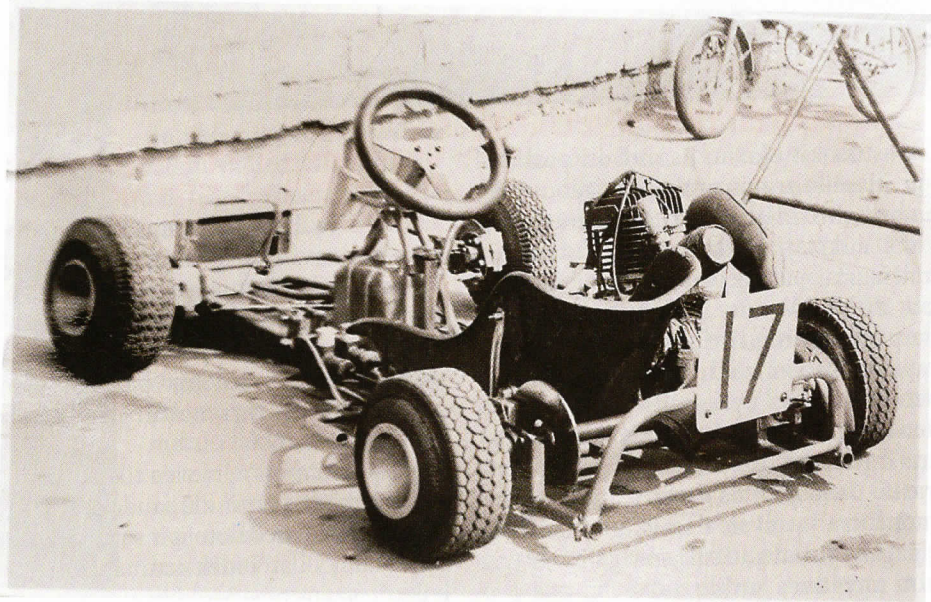
šauti, koks pataikymo procentas. Taip pamazu mokiausi teorijos. Važinėčiau į gamyklas žiūrėti, kaip dirba meistrai, kaip atsiranda ginklai, pavyzdžiui, į *Steiner*, kuriai *Oksalis* atstovauja Lietuvoje. Anksčiau viską užsakydavome iš gamyklos, bet tai trunka ilgai ir yra nepatogu. Kartą gamyklos atstovai svečiavosi pas mus. Mūsų dirbtuvė yra kaip angaras – 300 kvadratinų metrų ploto, bet vis tiek vietos trūksta. Jie pasižiūrėjo, kaip dirbame, paskui pasikvietė pas save. Važiavome drauge su sūnumi, kuriam tuo metu buvo tik šešiolika. *Steiner* žmonės labai stebėjosi, kaip toks jaunas vaikinąs viską jau moka ir žino, ką daryti. Iš viso viešėjome ten tris dienas. *Steiner* serviso centras mums vieninteliams pasaulyje suteikė savo tiesioginio aptarnavimo atstovo statusą. Dabar mano arsenale jau yra kelių gamintojų licencijos ir sertifikatai, patvirtinantys meistrystę ir įgaliojantys dirbti didžiųjų gamyklų vardu. Pavyzdžiui, *Swarovski*, *Steyr Mannlicher*, *Haenel*, *Walther*, *Sauer* ir kitos. *Merkel* planuoja mums suteikti atstovo sertifikatą Baltijos šalyse. Oficialiai jis dar ne-

patvirtintas, bet jau dabar visus *Merkel* ginklų remonto darbus rekomenduojama atlikti pas mus, *Oksalyje*.

STEBUKLAI MERKEL GAMYKLOJE.

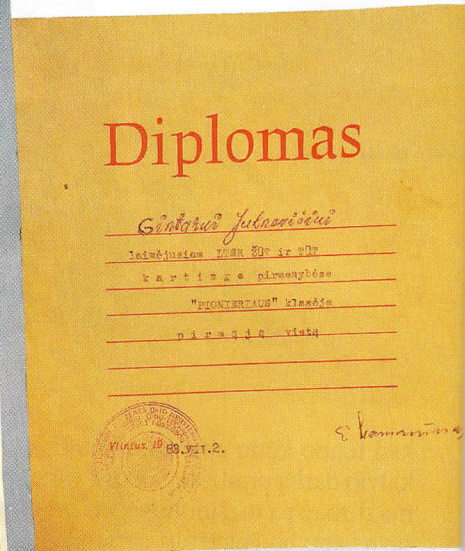
Visuomet įdomu pasisvečiuoti *Merkel* gamykloje. Kartą susipažinau su Angela – įmonės vadybininke Baltijos šalims ir Rusijai, Ukrainai, Baltarusijai. Ji puikiai kalba rusiškai, todėl man suteiktas ginklų meistro sertifikatas yra rusų kalba. Tą kartą nuvažiavome visi kartu: aš, žmona ir abu sūnūs. *Merkel* gamykloje kaskart pamatau kokį naują instrumentą, išmokstu naujų būdų ir niuansų. Žiūriu, kaip dirba jų meistrai. Tą pirmąjį kartą paprašiau, kad su sūnumis leistų nueiti į cechus: jaunesniam į oksidacijos dirbtuvę, o vyresniam pas meistrus, gaminančius ginklų buožes. Tąkart man atsakė, kad tai labai sudėtinga, nes nė vienas mūsų neturi sveikatos draudimo. Neduok Dieve, kas nors atsitiks! Tuomet *Merkel* neužtektų pinigų apmokėti nuostolius – tektų gamyklą parduoti. Taip palikome sūnus viešbutyje, nuostabioje kompanijoje – su kompiuteriu ir želė saldainiais. Gamykloje paklausė, kur palikome vaikus. Kai pasakėme, kad jie liko viešbutyje, visi labai susirūpino, nes pagal įstatymus Vokietijoje net 14–15 metų paauglių negalima palikti vienių. Kitą dieną paskambino Angela ir pasakė, kad vadovybė išvažiavo ir mes galime atsivesti į gamyklą sūnus. Žmona nuvyko į graviravimo cechą, o sūnūs – pagal savo profilį.

Merkel medžio darbų ceche dirbo vienas labai aukštas jaunuolis, studentas. Jis tuo metu mokėsi gaminti įstrižių griovelį tinklą ant buožės. Mano penkiolikmetis sūnus šį darbą jau mokėjo. Jis žiūrėjo, kaip tas studentas kankinasi, pagaliau neišlaikė ir priėjo parodyti, kaip reikėtų tinkamiau ir gražiau. Jam pavyko geriau nei vietos auklėtiniui. Visas cechą žiūrėjo! ▶▶

Kitas sūnus oksidacijos ceche vienu kartu apdorojo 30–50 vamzdžių. Mes su žmona tuo metu buvome kitoje gamyklos dalyje. Paskambino Angela ir sako, kad mano sūnus kažką nori pasakyti. Pasirodo, jis pastebėjo, kad vienoje partijų vienas vamzdis ne iki galo oksidavosi – liko dėmelė ir meistras trūkumo nepastebėjo. Sūnus net pasakė, kaip jį iš karto lengvai pataisyti. Vėliau trūkumą pašalinti būtų buvę daug sunkiau ir tekę iš naujo valyti ir apdoroti visą vamzdį. Nuėjome į cechą kartu su pažįstamu vadybininku ir sūnus parodė, kur yra dėmelė. Visi buvo labai nustebę ir atsidėjo sūnui įvairiais reagentais ir medžiagomis darbui su metalu. Vokiečiams atrodė keista, kad tokie jauni vaikinai, faktiškai vaikai, gerai supranta ir žino ginklų meistro darbą.

Vaikystėje vaikai ėjo į darželį visai netoli mano darbovietės. Žiūrėdavo, kaip dirbu, padėdavo. Dabar abu dirba kartu su manimi, bet įtariu, kad jaunė-

lis pasuks kitu keliu. Jis mokosi paskutinėje klasėje, yra pirmūnas. Jis gabus matematikai ir manau, kad gyvenime pasirinks aukštąjį išsilavinimą. Vyresnysis greičiausiai pasiliks su manimi. Kol kas abu dirba *Oksalio* dirbtuvėje. Jaunėlis yra pneumatinių ir dujinių ginklų meistras, atlieka vamzdžių oksidaciją ir kitus metalo darbus. Vyresnėlis dirba su mediena, gamina ir remontuoja vamzdžius. Pats irgi moku dirbti su mediena, bet paprastai patikiu šiuos darbus sūnui. Mano žmona yra juvelyrė, domisi graviravimu ir pagal specialų užsakymą gali išgravuoti metalines ginklų dalis.

AUTOMOBILIŲ SERVISŲ SAVININKAS PATS IRGI TURI MOKĖTI VAŽIUOTI. Jaunesnysis sūnus jau išlaikė egzaminus su visų tipų saviginos pistoletais. Tiesiog, kad jie būtų kišenėje, nes pats turi mokėti ir sugebėti naudoti tai, ką siūlai kitiems. Automobilų serviso savininkas negali neturėti vairuotojo pažymėjimo. Ir ginklų meistras turi mokėti elgtis su įvairių tipų ginklais.

Oksalis mums nėra vien tik parduotuvė ir dirbtuvė. Yra ir ginklų sandėlis, kur savo ginklus laiko medžiotojų ir saviginos šaudymo mokykla. Todėl skatinau sūnų išlaikyti egzaminus. Mokyti jis, aišku, del-

sė. Instruktorius skambino ir skundėsi, sakė, kad sūnus neišlaikys. Na, ką aš galiu padaryti? Už rankos nevesiu. Vis dėlto egzaminuose jis nepadarė nė vienos klaidos.

ESU MECHANIKAS. Gimiau Jurbarke 1974 m. vasario 27 d. Po mokyklos lankiau Smalininkų technikumą, kurį baigiau su raudonu diplomu. Atgavęs nepriklausomybę darbo nebuvo ir gyvenimas buvo labai sudėtingas. Visi perėjo į privatų verslą, važinėjo pirkti prekių į Vengriją ir Jugoslaviją. Aš taip pat. Paskui mane norėjo paimti į kariuomenę. Pagal įstatymą, jeigu mokaisi aukštojoje mokykloje, šaukiamas

nesi. Kadangi turėjau raudonąją diplomą ir egzaminų nereikėjo laikyti, nuvežiau dokumentus ir mane priėmė į Kauno Aleksandro Stulginskio universitetą, Mechanizacijos fakultetą. Paskui dirbau Jurbarko, ten kartu su draugu įsteigėme firmą. Turėjome automobilių servisą. Tačiau miestas nedidelis ir darbo buvo mažai. Gimė pirmasis sūnus ir kartu su žmona įsigijome vieno kambario butą. Paskui gimė antrasis sūnus, nusipirkome dviejų kambarių butą.

Mano tėvas irgi buvo mechanikas, bet jis mirė, kai man buvo šešeri. Kol buvo gyvas, dirbo vienoje didžiausių Jurbarko gamyklų, kurioje dirbo ir kone pusė miesto.

Nuo 1980 metų užsiimu kartingu. Tuo metu nieko nebuvo, viską reikėjo daryti pačiam. Pavyzdžiui, išmetimo vamzdį. Tėvo darbovietėje, mechaninėse dirbtuvėse, mane visi žinojo. Kai man ko nors reikėdavo, galėdavau eiti tiesiai pas suvirintojus ar šaltkalvius į cechą, nes mane visur leisdavo. Man tebuvo dešimt metų. Mama, aišku, jaudinosi: ji nenorėjo, kad važinėčiau gokartais, nes tai pavojinga sporto šaka. Užtat mano vyresnysis brolis tada jau turėjo mopedą. Mama pati nupirko. Kartą mama su jaunesnio brolio tėvu, mano patėviu, nuėjo į kiną. Tuo metu brolio mopedas buvo sugedęs. Jie sakė, kad trūko žiedai. Mums pasidarė įdomu, kokie tai žiedai, ir įvarė mopedą į buto virtuvę pradėjome ardyti. Tačiau kino seansas buvo atšauktas ir mama grįžo

namo, o ten stovi mopedas! Po šio įvykio ji nieko nebesakė – suprato, kad nieko nebe-pakeis. Nuo tos dienos turėjome kelis mope-dus. Visą laiką kieme buvo remontuojama kokia nors technika. Turėjome įdomų kиеmą – keli penkiaaukščiai namai ir trys pri-vatūs. Mes su broliu visiems taisėme tech-niką – tiesiog už dyką. Taip pamažu išmokome mecha-nikos darbų.

Dabar apie kartingą. Tais laikais buvo neįmano-ma įsigyti detalių. Jeigu kas nors sugesdavo, reikėdavo remontuoti ar net gaminti iš naujo patiems. Ir ne visuomet būdavo tikras, kad detalė tiks. Pagamini, iš-bandai. Jei netinka, gami-ni naują. Kai mano gokar-to išmetimo vamzdis suge-do, iš draugo, Latvijos spor-tininko, gavau brėžinius kitam vamzdžiui, kuris gerai tiko važiuojant greitą-sias atkarpas. Ką reiškia de-šimties metų berniukui pa-čiam sumeistraiuti tokią de-talę? Iš pradžių turi brėžinį. Daraisi maketą iš popie-riaus. Matuoji, žiūri, taikai. Paskui perkeli brėžinį ant metalo lakšto, išpjauni, su-virini, priderini. Jeigu su-klįsti bent pusę centime-tro, detalė nebetinka. Da-bar stebiuosi, kaip man pa-vyko pagaminti tą išmeti-

mo vamzdį su to meto technika ir dešimties metų vaiko žiniomis! Regis, dabar tokio su-meistraiuti nebegalėčiau.

Aštuoniolika metų praleidau kartin-go trasoje. Netapau čempionu, bet garbin-gas vietas užimdavau labai dažnai. Automo-bilių sportas, deja, nėra iš pigiųjų. Jeigu turi pinigų ar rėmėjų, turi ir geresnę techniką ir daugiau galimybių nugalėti. Jurbarko gamy-kla turėjo savo komandą, kurią rėmė. Įmo-nė davė mums gokartus, uniformas, šalmsus ir patalpas. Vis dėlto kiekvienas pats turėjo prižiūrėti savo mašiną, uniformą ir reikme-nis. Kiekvieno užduotis buvo stropiai treni-ruotis. Tai tas pats kaip šaudymas – gali tu-rėti geriausią ginklą, bet jeigu nesitreniruo-si, šaudyti neišmoksi. Dirbome kaip išprotė-ję. Visą laisvalaikį praleidau treniruotėse ir dirbtuvėse. Kvaila iškristi iš varžybų ar ne-tekti galimybės laimėti todėl, kad ko nors nepadarei iki galo.

NEGALI SAU TAISYTI DANTŲ!

Medžiotojai dažnai kartoja tą pačią klai-dą. Jie nusiperka brangius ginklus ir op-tiką, bet kartu ir pigius laikiklius, o dau-guma dar bando sutaupyti savo jėgomis montuodami optiką ar patikėdami šį dar-bą kokiam *garažiukų* meistraiui. Regis, nie-ko sudėtinga nėra – prisukti keturis varž-tus. Bet reikia žinoti, kaip tai tinkamai pa-daryti. Visuomet sakau, kad savo dantų patys netvarkome, einame pas geriausią specialistą. Taip pat ir su ginklais. Nega-lima taupyti servisui ar remontui. Gamy-klos, kurioms siunčiame taisyti optiką, vi-suomet reikalauja kartu su taikikliu atsiųs-ti ir laikiklius, nes dažnai problemų prie-

žastis yra būtent netinkamas montavimas.

Yra brangesnių ir pigesnių ginklų. Visos kainų kategorijos turi aukštesnės ar žemesnės kokybės prekių. Jeigu žmogus sako, kad negali sau leisti ir nenori mokėti už remontą ir pritaikymo darbus, niekada primygtinai nereikalauju. Žinoma, kiekvienas gali bandyti viską padaryti pats.

Kartą nutiko taip. *Oksalio* parduotuvėje buvo *drilingas*. Vienas ponas paprašė, kad pritaikytiau jį šaudymo į bėgantį šerną varžyboms. Ant *drilingo* patogų uždėti optiką ir jis puikiai priglunda prie peties. Po kurio laiko jis nusprendė parduoti šį ginklą ir pirkėjui sakė, kad visą parengimą ir pritaikymą atliko *Oksalio* meistras. Šiame *drilinge* buvo įmontuotas labai jautrus nuleistukas. Nuspaudus stipriau iš karto išeina dupletas. Naujasis savininkas atėjo keikdamasis. Paaiškinau, kad ginklas buvo paruoštas varžyboms, todėl veikia taip, ir jį galima vėl pritaikyti medžioklei.

Kitas klientas atvyko skųsdamasis, kad negali pataikyti. Sako, jo kulka pataikė į žolės stiebelį, todėl pakeitė trajektoriją. Norėčiau paminėti, kad *Oksalis* daro mokomuosius vaizdo klipus, kuriuos galima rasti *YouTube* kanale *Oksalis ginklai*. Pasiūliau padaryti bandymą su kulka, kuria skundėsi klientas, – *Norma Oryx*. Tai yra patikimas ir produktyvus šovinis. Iš pradžių šoviau nuo stovo be kliūties. Paskui, kad išbandytiau kulkos elgesį susidūrus su augalais, šaudykloje iš 100 metrų, apie 30 metrų nuo taikinio, pastatėme A tipo laiptus, tarp kurių įdėjome eglės šakų ryšulį. Išvada – trys šūviai be kliūties ir trys per šakas susidėliojo 5 cm skersmens apskritime. Paskui šoviau kitais šoviniais. Nė viena kulka nepasiekė taikinio, net atplaišos.

Manau, kad technika turi būti visiškai

tvarkinga. Neleistina, kad dėl ginklo kaltės žmogui nepavyktų iššauti ir medžioklė sugriūtų. Tik žmogiška klaida gali būti to priežastis.

Įrašą apie šiuos šovinių bandymus parodėme švedams iš *Norma* gamyklos. Jų žmonės suprato, kad mes iš tiesų domimės ir šį tą suprantame apie amuniciją. Jie perdirbo šovinius ir iš karto davė 800 bandymams. Tuo metu aš dar daug medžiodavau. Kartais per savaitę net tris kartus važiuodavau į medžioklę. Dabar neturiu savo karabino. Turiu dvivamzdį ir *Merkel* lygiavamzdį su maža miško optika, taip pat *Zoli* sportingui, bet ne karabiną. Netrukus bus! Jis užsakytas ir vasarį turėtų pasirodyti. Nuomojame aukščiausios klasės ginklų iš *Sauer*, *Mannlicher*. Klientui nereikia eiti į bokštelį kaip našlaičiui su *Toz*.

MEDŽIOTOJŲ LYGIS KYLA. Anksčiau būdavo taip: ateina žmogus ir sako, kad turi, pavyzdžiui, *IŽ 18*, todėl ir laikiklius atseit gali dėti pigius. Dabar medžioklė eina vis brangyn. Žmonės, kurie kadaise tokiu būdu šiek tiek sutaupydavo, dabar supranta, kaip brangu yra medžioklėje nepataikyti. Daugelis, kurie patikėdavo optikos montavimą kokiam kitam meistrui ar norėdavo sutaupyti, dabar ateina pas mus.

Žmonės pavargo nuo pigių dalykų ir su jais susijusių problemų. Vis daugiau medžiotojų supranta, kad reikia investuoti lėšų, norint gauti gerą, saugų ginklą, ir įdėti laiko į treniruotes, kad šūvis būtų tikslus.

Kai kurie klientai specialiai atvažiuoja iš Klaipėdos, Kauno ir kitų miestų, kad treniruotųsi mūsų šaudykloje su savo ginklu. Niekas kitas už juos į mišką nenueis ir gyvūno nesumedžios. Lieka tik treniruotis pačiam. Paprastai pareigingiausi važiuoja pas mus kartą per mėnesį. 90 procentų atvejų netikslaus šūvio priežastis yra žmogiškasis faktorius. Jeigu visai nepavyksta, važiuoju žiūrėti, kuo galiu padėti.

GERAS ŠŪVIS – RAMUS ŠŪVIS. Kad tiksliai iššautum karabinu, pirmiausia turi nusiraminti. Žinoma, pamatęs šerną bet kuris medžiotojas pradeda drebėti. Reikia prisiversti nusiraminti. Kitas dalykas – šūvis turi būti švelnus. Jeigu spaudi nuleistuką visa ranka, tarsi patraukdamas į save, tikrai prašausi pro šalį. Reikia spausti tik pačiu piršto galu. Šaunant nuo atramos šaudykloje, patariame dešiniosios rankos alkūnę padėti ant stalo. Šaunant kairiąją ranką, geriau dešiniąją alkūnę prispausti prie šono, kad netrauktų. Pasistatyti ginklą reikia taip, kad kryželis iš karto būtų ten, kur nori pataikyti. Jeigu reikia pakelti buožę, geriau kelti petį, o ne judinti galvą. Šaunant visas kūnas atsipalaiduoja ir jeigu trauki ranką, o ne spaudi svirtelę pirštu, tikrai sugadinsi šūvį. Kaip vaisius nuo šios klaidos klientui nematant įdedu tuščią šovinį. Tada jis jaučia, kaip pats patraukia ginklą ir vamzdis pakyla, ir supranta klaidą. Dažnai vienos tokios treniruotės užtenka, kad šios problemos neb liktų. Kai žmogus atvyksta šaudyti, iš karto matau, kur bėda. Turėjau vieną klientą, kuris šaudamas užmerkdamo abi akis – bijojo šūvio. Anksčiau neturėjome savo šaudyklos. Nusipirkome autobusą ir padariau iš jo šaudyklą. Nuvažiuodavome į poligoną. Šaulys sėdėdavo autobuse. Ten buvo stalas, stovai, kameros – viskas, kad galėčiau įvertinti šūvį. Tą kartą begėdiškai nuėjau priešais autobusą, kad pasižiūrėčiau, ir pamačiau, kad jis užmerkia akis. Yra keletas priežasčių, kodėl žmogus bijo šūvio. Netinkama buožė, kuri šaunant stukteli. Ją reikia pritaikyti kiekvienam asmeniškai. Taip pat konkretų žmogų gali gąsdinti didelis triukšmas. Tokiu atveju padeda ausinės ir, aišku, treniruotės.

PATIES IŠRASTAS TRIUKŠMO KOMPENSATORIUS. Nuo vaikystės labai prastai girdžiu viena ausimi. Triukšmas manęs per daug neveikia. Bet, kad padėčiau žmonėms ir padaryčiau medžioklę patogesnę, sukūriau specialų uždara triukš-

mo kompensatorių. Yra toks laibgalio stabdys (angl. *muzzle brake*) su skylėmis. Savąjį padariau ilgesnį ir uždara. Dvejus metus dirbau su šiuo išradimu ir panaudojau jį kurdamas naują *Merkel* kompensatorių, kuris jau siūlomas keleto šalių rinkose.

MAN VISKAS ĮDOMU. TODĖL TAPAU MEDŽIOTOJU.

Gyvenime visas galimybes stengiuosi išnaudoti maksimaliai. Pavyzdžiui, turiu visų kategorijų vairuotojo pažymėjimą, visų šaunamųjų ginklų kategorijų leidimus, net laivo kapitono sertifikatą. Turėjau mintį gauti ir piloto pažymėjimą, bet, atvirai sakant, bijau skraidyti. Iš smalsumo tapau medžiotoju.

Mano medžiotojo karjeros pradžioje medžioklė visai nebuvo tokia, kokią stengiuosi populiarinti dabar. Suvažiuodavo vyrai, kurie, ne paslaptis, kartais išgerdavo per daug. Kas nors ką nors sumedžiodavo, pasidalydavo mėsą ir išsiskirstydavo namo. Skamba nelabai įkvepiančiai.

Anksčiau Lietuvoje įstatymu buvo nustatyta, kad karabino leidimą galima gauti tik po to, kai trejus metus išmedžioji su lygiavamzdžiu. Pirmuosius trejus metus nė karto nešoviau. Tyrinėčiau medžioklės eigą, mišką, žvėrių įpročius. Ėjau varovu. Kai užtektinai ištyrinėjau, pasiskolinau ginklą iš *Oksalio* direktoriaus Gyčio Misiukevičiaus. Pirmojoje medžioklėje pavyko įsimašyti į šernų būrį. Buvo tamsu ir pūtė palanknis vėjas. Priėjau prie didžiųjų šernų maždaug už 30 metrų. Tada sumedžiojau savo pirmąjį šerną. Optikoje pasirodė didžiulis, bet iš tiesų buvo toks mažas, kad po šūvio įkrito į duobę ir dingo iš vaizdo. Naktis, jaudulys, adrenalinas. Vis dėlto pirmasis šūvis... Atvedė medžioklinį šunį. Pasirodo, mano laikmiki guli duobelėje už 18 metrų. Niekada

netenka šauti iš toli, nes išmokau arti prisėlinti. Žinoma, galiu šauti ir iš 100 metrų, bet paprastai taip nedarau. Prienu iš arčiau, pasižiūriu, įvertinu, tada šaunu.

TROFĖJAI IR MEDŽIOKLĖ. Turiu gero stirnino, neprasto šerno, elnio trofėjų. Briedžio neturiu, nes pas mus jie retenybė, nebent ateina iš kaimyninių šalių.

Kartu su G. Misiukevičiumi keletą kartų lankiausi Švedijoje, vykome medžioti briedžių. Kiekvieną kartą mačiau, bet nė vieno nesumedžiojau. Kartą Jurbarko pavyko pastebėti vilką. Žiūriu, ateina šuo. Tą kartą vienas medžiotojas turėjo pasiėmęs panašų. Vilkas ėjo palei griovį, lėtai, atsargiai. Porą minučių laukiau jį ant kryptuko, ir taip jis nuėjo. Po penkių minučių atėjo tas šuo! Pradėjau galvoti, kad galbūt jis buvo kaip nors nusiėmęs antkaklį... Pradėjau save raminti. Paskui vienas medžioklės dalyvis paklausė, ar čia yra vilkų. Tada supratau, kaip suklydau! Švedijoje irgi mačiau vilką, bet ten jų medžioti negalima. Iš karto kalėjimas – ketveri metai už groty. Pilkiai ten vaikšto su GPS antkakliais. Jei vilkas nugaišta, įtaisas siunčia signalą ir Stokholme iš karto kyla lėktuvas. Kai Švedijoje pirmą kartą buvo leista medžioti vilkus, pirmąją sezoną dieną iki vienuoliktos ryto buvo sunaudota du kartus daugiau licencijų! Administracija tiesiog nespėjo registruoti.

Lūšys irgi daro didelę žalą. Kartą Lietuvoje vieną mačiau. Skambinau Gyčiui, pasakojau, kad girdėjau ją prieinančią, bet jis juokėsi. Sakė, kaip galiu išgirsti lūšį, jei gu dėl savo kurtumo net šerno negirdžiu. Netikėjo. Paskui girininkas patvirtino, kad matė lūšies pėdsakus.

Dar esu buvęs Sibire, bet daugiau niekur užsienyje nemedžiojau.

PATRAKĖS DĖL LĖKŠTUČIŲ. Dabar tiek daug nebemedžioju. Jau trejus metus užsiimu sportingu. Beprotiškai pamilau šią sporto šaką. Treniruojuosi beveik kasdien. Per metus iššauku 30–40 tūkstančių šovinių! Reguliariai dalyvauju varžybose – esu šaudęs Lietuvoje, Latvijoje, Italijoje, Vengrijoje, Čekijoje. Kaip komandos narys esu dalyvavęs pasaulio čempionate. Netapau sportingo čempionu, bet garbingas vietas užimu reguliariai. Kadangi daugiausia dirbu su medžiotojais, man visuomet buvo aktualus kombinuotasis šaudymas. Šioje disciplinoje esu iškovojęs pirmųjų vietų. Namuose jau trūksta vietos taurėms. Bet ne trofėjai svarbiausia. Kaip galiu ką nors ko nors išmokyti, jei pats nesugebu? 🇹🇷

